

ZEHRA BAYRAKTAR

Maltepe Kadir Has Anadolu Lisesi

Liseler Arası Öykü Yarışması
Mansiyon Ödülü

İNTİKAM

Dünün bütün yakıcı hatıratını layıkıyla taşıyan güneşin ışıkları, aynı rahatsız edici açıyla bugünüme de vurdu. Her defasında aynı şey! Aynı bıkkınlık, aynı 'Tek bir gün daha dayanamayacağım' hissi, dayanmak zorunda kalmak... Bildik olanın kolay olduğunu söyleyenler nasıl da yanılıyorlar!

Yatağın altına doğru yuvarlanmış çoraba uzan, ortalıklarda görünmeyen öbür tekini ara. Komodinin üzerinde buruşmuş duran pantolonu giy. Gömlek nerede? Ah, üstümdeymiş. Kravatı bağla. Olmadı, çöz, bir daha dene. Saçlarını tara, yok tarama, o kadar yağlı ki dağınık görünmesi daha iyi. Yıkamaya da vakit yok ki, boş ver. Yemek ye. Mısır gevreği, tabi ki. Hafta sonları bile işe gitmem gerekiyor. Bu yüzden, ne güzel bir kahvaltı hazırlayacak vaktim ne de bunu benim için yapacak kimsem var. O denli uzun zamandır bu döngünün içerisindeyim ki, itiraz edecek, değiştirmeye çalışacak kadar bile gücüm kalmadı. Bir nevi yazısız kural olan görevlerimi yerine getirdim, kapıyı ardımdan sessizce çekerek dış dünyaya adımımı attım.

Sıcak, boğucu havanın gerilen sınırlarıma olumsuz etkilerini düşünürken, başım hafifçe öne eğik, asık bir suratla yürürken boğuk, çığlığa benzer bir ses duydum. Öyle bir sesteki ki, sahibinin

acı çektiği belli olsa da, imrenmekten kendimi alamadım. Sanki içindeki zehri boşaltıyor, her ne sorunu varsa, benim gibi biriktirip, sineye çekmek yerine onunla savaşıyor, karşılık veriyordu.

Bir an duraksadım. Neler geçiyordu aklımdan? Nasıl bir hale gelmişim? Bir kadın, büyük bir ihtimalle yardım çılgınlıkları atarken yürümeye devam etmiş, normal karşılaşmış, üstelik de hakkım varmış gibi ne kadar şanslı olduğunu düşünmüştüm. Ya deliriyor ya da kalbimi büsbütün yitiriyordum.

Adımlarımı hızlandırıp geri döndüm. Karşılaştığım manzara gerçekten delirdiğimi haykırıyor, patronu falan unutup yatağa geri dönmemi emrediyordu. Belki de o duşu almalıydım. Kolumu çimdikledim, gözlerimi kapadım, açtım. Oradaydı işte. Şimdi o da durmuş, hırçın gözlerle beni süzüyordu. Saf öfke ve nefret hissedilen bakışları beni irkiltti. Sanki beni tanıyor gibi bakıyordu. İntikam arzusuyla, ortadan kaybolmamı dilercesine...

Kırışıklıkları yaşı hakkında açık veriyor olsa da gözlerindeki canlılık bir genç kıza, hatta bir kız çocuğuna ait olabilirmiş gibiydi. Binalara vurduğu bastonu beni görünce havada kalmış, donmuştu sanki. Yüzü fazla çaba harcamaktan dolayı kızarmış, her an yere yığılabileceğini anlatsa da dimdik duruyordu.

En azından korktuğum gibi bir durum olmadığı için rahatlamış, üstelik işe kesinlikle geç kalmış olmama rağmen merakım ağır basmış, ayrılamıyordum yanından. Bir kuşu ürkütmemeye çalışır gibi yavaşça yaklaştım. Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım, kendimce sakinleşmesini sağlıyordum. Cevap vermesini beklemiyordum, yine de sordum:

-İyi misiniz hanımefendi, ne yapıyorsunuz burada, bu saatte?

Sinek savmaya benzer bir hareket yaptı, olanca aksi sesiyle "Size ne beyefendi?" dedi.

Haklı olduğunu itiraf etmeliyim, yine de vazgeçemedim.

"Yardım edebilir miyim?"

Beni ilk gördüğündeki şaşkınlığı geçmiş olacak ki, soruma cevap vermeden bastonunu tekrar sıkı sıkı kavradı, binaları yıkmaya çalışıyordu sanırım: vurdu, vurdu...

Şu ana dek, nasıl kimse şikayet etmemiş, onu uzaklaştırmamıştı buradan?

Bastonu alt kattaki pencerelerden birine yaklaştırınca kıracak diye korktum, ona doğru bir hamle yaptım.

Bir anne bebeğine nasıl sarılıyorsa öyle yapıştı sopasına. “Uzak dur, git başımdan” dedi. Ne güzel, daha da sinirlendirmiştim işte.

“Sadece izleyeceğim, işinize karışmayacağım, tamam mı?” dedim.

Beni yine cevapsız bırakarak işine geri döndü. Bir süre, beni rahatsız eden, onunsa umursamadığı belli olan bir sessizlik yaşandı.

Dayanamayarak tekrar denedim şansımı:

-Biliyor musunuz, bazen ben de tıpkı sizin gibi yapmak istiyorum. Hiçbir şeye, hiç kimseye aldırış etmeden kendimi sokağa atmak ve böyle deliler gibi, önüme gelene saldırmak istiyorum.

Bana tekrar bir kız çocuğunu anımsatarak omuz silkse de cüretkar sözlerimin onun ilgisini çekmeye başladığı açıktı.

“Hatta dur, neden yapmayayım ki? Bir sopam yok ama... ne yapsam acaba?” diye ekledim.

Başıyla yerdeki taşları işaret etti.

Düşünme yetimi tamamen kaybetmiştim. Dış dünya, insanlar, görevlerim aklımdan silinmiş, geriye sadece karşımdaki kadın ve onu mutlu etme isteğim kalmıştı. İsteğini gerçekleştirdim, ağrıyan belimi umursamadan bir sürü taş topladım. Onları etrafa savururken “Bunu yapma sebebimiz kendimizi rahatlatmak değil mi? Sadece emin olmak için...” diye sordum.

Bana tam bir aptalmışım gibi baktı. Yine de, düşman gibi bakmasından iyiydi.

“Elbette hayır, ne sanıyorsun? Kendini rahatlatmak istiyorsan örgü örmelisin, ya da yapboz... Kitap okuyabilirsin. İnsanların evini başlarına yıkmazsın. Ama amacın zaten buysa, ev yıkmak yani, benim yaptığımı yaparsın.”

Sözleri iyice endişelenmeme sebep oldu, onu alıp hastaneye götürmek istesem de cesaret edemedim. Belki de kendimi akışa bırakmalıydım, küçük piyesimizi sürdürdüm.

“Peki” dedim. “Yıkalım, ama bize, sana, ne yaptılar ki?”

Gözleri önce büyüdü, sonra doldu, yalpaladı. Hemen uzandım, tozlu kaldırımlarla buluşmadan önce tuttum.

Ani duygu değişimi beni sersemletmişti. Neler olup bittiğini anlamıyordum.

İç serzenişlerimi duymuş gibi “Onlar benim biricik oğlumu öldürdüler.” dedi titreyen sesiyle. “Tahayyül edebiliyor musun? Onların hepsi katil, her biri. Bu kötülükleri cezalandırılmasın mı? Hak etmiyorlar mı aşağılanmayı, yerden yere vurulup cehennemini yaşamayı?”

Duyduklarım karşısında hissettiklerimi basit bir şaşkınlıkla açıklamak mümkün değildi. Durum, sandığımdan ciddiydi demek.

“Nasıl?” dedim. “Oğlun öldü, öldürüldüyse çok üzgünüm. Fakat nasıl herkes katil olabiliyor?”

Sesimin şüpheli çıkmamış olduğunu umuyordum.

“Bir ay önceydi.” dedi. “Doğum günümdü. Biricğim, bir tannem, anneciğini lokantaya götürmüş, güzel bir yemek yedirmiş, günlünü de bir güzel almıştı. Önceki gün kavgalıydık çünkü. Biz dönerken, yolda, kalbini tuttu birden, dizlerinin üstüne çöktü, kalp krizi geçiriyordu! Benim yavrum, benim... Bilmiyorsun, sokaklar o denli kalabalıktı ki. Kimse dönüp bakmadı, kimse yardımımıza koşmadı. Ambulans çağıran kimse olmadı. Gözümün önünde acıyla nefesinin kesilmesine, önce kuvvetle sıkışan bedeninin kendini yavaş yavaş boğup gidişine tanık oldum. Bu

kalplerini betonlaştıranlar, yalnızlaşan, yalnızlığı hak edenler, kafalarını o aptal kutularından, telefonlarından kaldırıp da bakmadılar. Benim oğlum, gözlerimin önünde öldü!”

Öylesine hiddetliydi ki sesi! Beynimde uçuşan fikirler gönlümdeki karmakarışık duygularla uyumsuz ama aynı çılgınlıkla dönüp duruyor, ona sarılmak, anladığımı söylemek istiyordum. İnanıp inanmadığımı sorgulamamıştım bile. Şu acısını bir dindirebilseydim.

Yaslandığı bedenimden koparak, bastonuna tekrar uzanacak oldu. Ama güçsüz düşmüştü, çekip aldım elinden, yere doğru fırlattım.

Öfkesini bana yönlendirmesine izin vermeden, tuttum ellerini, öptüm. Öptüm...

Önce irkildi, sonra çekecek gibi oldu. İzin vermedim. İçinin titrediğini hissetmişim çünkü.

“Yaptıkların da anlamsız yapmadıkların da onlar için. Ne öfken işe yarar ne sükunetin. Boş dünyalarında onları kahredecek olan sarılmamız birbirimize. Böyle, işte böyle yeneceğiz, alt edeceğiz onları, anlamsızlaştırarak!” dedim.

O buruşuk, nasırlı, elemle sarsılan ellerini tekrar tekrar öptüm. Oğlunun nerede olduğunu bilmediğim mezarından gelen tatlı esinti yıllardır unuttuğum dost kahvesi kokusunu taşıyor gibiydi. Anlamsızca güldüm galiba.